

Ročník: 99 | číslo: 33 | 18. srpna 2019 | Cena: 10 Kč

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Téma:

Křesťan a média

EDITORIAL

Realita často nemá jednoznačný význam, záleží na tom, z jakého pohledu se na ni člověk dívá. Adekvátním úhlem pohledu je pro křesťany Dobrá zpráva, Ježíš Kristus. (Papež František)

„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ Každá doba refletovala tento Ježíšův imperativ určitým, jí odpovídajícím, způsobem. Činíme tak i dnes, ve 21. století, a jelikož jde o dobu internetu a sociálních médií, stávají se tyto vedle tisku hlavními prostředky pro komunikování oné jedinečné stále „žhavé noviny“ o záchraně člověka a přiblížení se nebeského království. Stávají se též platformou dialogu o aktuálních tématech a někdy jdou přitom i proti proudu.

A to je dobře! Odhalují, do jaké míry jsou jejich pracovníci stále onou solí a kvasem, jakými nás Ježíš chtěl mít. Samozřejmě, v každé době hrozilo nebezpečí, že prostředkované zprávy budou zkresleny a dnes to platí dvojnásob. Intenzivně cítíme potřebu poskytování kontextu a objektivních komentářů, poctivou profesionální práci; o informace, o ty nouze není.

Že máme i my křesťané v tomto ohledu rezervy, je zřejmé. Neprofadejme ale depresi, již tak je kolem nás dost zpráv nešťastných a negativních. Jak uvedl papež v jednom ze svých poselství ke Světovému dni sdělovacích prostředků: „Rozbijme začarovaný kruh špatných zpráv!“ Obrovskou naději máme totiž také v Ježíšových dalších slovech: „Jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ a já si myslím, že nás v těch někdy těžkopádných sdělovacích a misijních snahách nenechá samotné a promění naše pády na tomto poli - jak je jeho dobrým zvykem - v cosi pozitivního. Tak trochu slovy autora písně Myšionáři: „Pro takovou práci si sám Bůh volí, povahy beránčí až bývolí...

Tam kde jiní musí lodí,

oni suchou nohou vodou chodí.

Kde jiní mají autobus,
vlastní vlastní Velkej vůz!

Dobrou zprávu tutu nesou světu,
konec světa brzy je tu! Tak ať se nikdo
nebojí, čte si Pisma nebo jí!...

A chromí vidí, chudí chodí, slepí slyší,
*hluší tuší a mrtví nemají' mindráky...
a naří už maj' tepláky - i to jsou přeče
zázraky!...“* KB

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Úvod do homiletiky, kázání procesem inspirace a dialogu

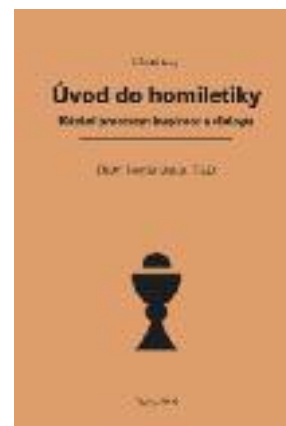
Husův institut teologických studií v Praze oslavil v minulém roce 15 let své činnosti. Za dobu své existence prošlo ve spolupráci s Vyšší odbornou školou Husův institut teologických studií a Vysokou školou zdravotnictví a sociální práce sv. Alžběty jeho studijními a vzdělávacími programy již přes 500 posluchačů. Vedle výuky však Husův institut vydává odborné i populárně naučné publikace. Z oboru biblické teologie vyšla již čtyři díla profesora Sázavy a dr. Melmuka, z oboru praktické teologie dvě práce profesora Milana Salajky, z oboru církevních dějin práce profesora Šabršuly a dr. Sakaře, z oboru religionistiky skriptum dr. Děkanovské ad.

Rok po vydání skript Úvodu do katechetiky je předložena studentům i posluchačům Husova institutu, ale i Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy či jiným vzdělávacím institucím velmi přehledná práce patriarchy a učitele dr. Tomáše Butty – *Úvod do homiletiky, kázání procesem inspirace a dialogu*.

Br. patriarcha představuje homiletiku jako prakticko-teologický obor, sleduje kázání Božího slova na půdě Starého (Izajáš, Jeremijáš, Ezechiel) i Nového zákona (Jan Křtitel, ap. Petr, ap. Pavel, diákon Štěpán, Filip), připomíná některé homiletické příručky z dějin kazatelství (Augustin, Konrád Waldhauser, M. J. Hus, J. A. Komenský). Velmi přehledně jsou představena specifika kazatelství z hlediska konfesních přístupů (pravoslaví, římský katolicismus, protestantismus) se zvláštním zřetelem na kázání v českém evangelictví a zvěstování Božího slova v Církvi československé husitské. Pro aktivní kazatele je též přínosná část věnovaná přípravě a realizaci kázání (exegetická příprava, téma, osnova, závěr, přednes, hlas, neverbální komunikace), osobnosti kazatele a zkoumání účinnosti kázání. Ve vhodně doplněných přílohách práce jsou představeny otázky k rozboru a vyhodnocení kázání písemně připravených a ústně přednesených, je naznačen postup při přípravě kázání a vhodného výběru kázání z hlediska přednesu (bez přípravy, čtené, řečené z paměti, v bodové osnově, kombinované).

Práci lze vřele doporučit, a to jak aktivním farářkám a farářům, kazatelkám a kazatelům, tak i bohoslovcům a dalším studentům. Sám jsem ji přečetl s velkým zájmem a při čtení si připomínal hodiny homiletiky s profesorem Salajkou. Dej Bůh, ať je práce čtena a pomáhá ke srozumitelnému, kultivovanému a misijnímu zvěstování Božího slova doma i ve světě.

David Tonzar

Úvod do homiletiky bude k prodeji v měsíci září v Husově institutu, Roháčova 66, Praha 3 - Žižkov, v prodejně Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6 - Dejvice nebo v sídle Pražské diecéze CČSH, V Tišíně 3, Praha 6 - Bubeneč, za 135,- Kč.

Ústřední rada vyhláší vyhledávací řízení na pozici přednosta I. odboru ÚÚR - naukového.

Kvalifikační předpoklady:

Aktivní členství v CČSH
Kněžské svěcení

Doktorát z oboru teologie
Komunikační a organizační schopnosti

Předpokladem je uzavření služebního poměru na min. 0,5 úvazku.

Bližší informace poskytnete sekretariát br. patriarchy.

Příhlášky s osobním životopisem a vyjádřením motivace a zájmu o tuto pozici je možné zasílat na adresu ustredni.rada@cshh.cz do 31. srpna 2019.

Happening před kostelem připomněl dětské oběti romského holocaustu

V předvečer Památného dne romského holocaustu, ve čtvrtek 1. srpna, se před budovou husitského komunitního centra na pražském Žižkově sešly místní rodiny s dětmi, aby veřejným zapálením svíček a přečtením jmen připomněly romské oběti druhé světové války.

Faráři z Českobratrské církve evangelické a Církve československé husitské Mikuláš Vymětal a Zdeněk Břeň přečetli jména třinácti romských dětí, které zemřely v koncentračním táboře v Letech u Písku. Nejmladšímu dítěti – Maxmiliánu Růžičkovi (13. 10. 1942 - 28. 11. 1942) – byl přítomný pouhý měsíc. Celkově zde zemřely stovky dětí i dospělých lidí, především hladem a na nemoci z podvýživy.

Za každé přečtené jméno zahynulého dítěte zapálily přítomné děti svíčku. „Připomínáme si tyto děti, které zemřely už dávno, abychom se ujistili, že ani Bůh na ně nezapomněl“, dodal k tomu Mikuláš Vymětal. Další svíčky pak hořely symbolicky i za ostatní oběti násilí na celém světě. Happening uzavřela chvíle ticha. Pod romskou vlajkou zazněla i světová romská hymna Gelem gelem, popisující romský holocaust v Chorvatsku.

„Tuto připomínku organizujeme proto, že chceme, aby se podobné hrůzy již nikdy neopakovaly“, zakončil shromáždění farář.

Na zahradě místního komunitního centra poté následovala oslava poloviny prázdnin společným jídlem, sousedským posezením a programem pro děti.

Mikuláš Vymětal

V noci z 2. na 3. srpna 1944 zavraždili nacisté v plynových komorách koncentračního a vyhlazovacího tábora Osvětim – Březinka téměř 2 898 Romů a Sintů. Celkový počet obětí romského holocaustu se jen stěží odhaduje. Někteří byli zavražděni v jiných koncentračních táborech, další postříleni a pohřbeni do masových hrobů. Romové z celé Evropy si proto tento den připomínají jako Památný den romského holocaustu.

Setkání mladých CČSH a jejich přátel

Setkání mladých Církve československé husitské se koná každoročně a nabízí prostor mladým lidem seznámit se se svými vrstevníky, sdílet duchovní hodnoty a životní otázky i zažít víkend plný nevšední zábavy a odpočinku. Příležitostí, jak prohloubit vlastní duchovní život jsou nejen společné modlitby a bohoslužba, ale také osobní rozhovory s faráři a setkání s inspirativními osobnostmi při přednáškách a workshopech.

Přijď i ty poznat nové tváře, ujistit se o tom, že šaty nedělají člověka, zažít neopakovatelné chvíle, prohloubit svou víru, nechat se posílnit na cestě životem, užít si plno legrace, spočinout v krásě Boží přítomnosti s ostatními mladými husity z různých koutů naší vlasti.

Nemusíš se bát, že na setkání třeba nikoho nebudeš znát, protože to se změní

brzy po tvém příjezdu. Od toho tato akce je!

Také letos nás čeká pestrý program, plno hudby, zajímavých workshopů, pohybových i sebezpznávacích aktivit, ale zbudě dost času i na „pouhé“

povídání si, tanec a pohodu. Neváhej a přihlas se, bude to stát za to!

Těšíme se na tebe i tvé přátele! Setkání mládeže je společným dílem nás všech!

Více informací: www.setkani-ccsh.cz

NAD PÍSMEM

Dávat ze sebe to nejlepší L 11,1-13

Už roky si s sebou životem nesu motto „try to do your best and God will do the rest” (snaž se dát ze sebe to nejlepší a zbytek nech na Bohu). Nevím, kde jsem k tomu citátu přišla, ale to je jedno, důležitý je obsah a vůle k uvádění těch slov do každodenní praxe. Vzpomněla jsem si na ně při četbě oddílu z Lukášova evangelia. Snažit se ze sebe dát ven to nejlepší, bez ohledu na to, co se s námi děje uvnitř, nebo v jaké situaci se zrovna nacházíme (viz L 11,7-8: „Neobtěžuj mne! Dveře

jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal. Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje.”) Vybavuje se mi zpověď jednoho člověka, který žil dlouho v manželství, do kterého se postupně vkradl stereotyp, nuda a pokoutné myšlenky. Muž chodil domů z práce otrávený a ještě zlostnější byl, když otevřel dveře bytu, za kterými ho vítaly děti a všednodenní provozní nepořá-

dek. „Cos tu prosím Tě celý den dělala, vždyť jsi na mateřské dovolené?” ptával se zlostně svoji ženy a viděl v ní a v tom mumraji kolem své neštěstí a kořen vši nespokojenosti. Ví jen Bůh, čím pána tvorstva nakonec osvětlil, že se v tom muži udála zázračná proměna myšlení a že si uvědomil, že nic z toho, co má, není samozřejmost a že zlost, kterou si nese v sobě, může jedině on sám změnit. Zjistil, že má svobodu v tom, jak na situace, které se mu v životě dějí, může nahlížet. Řekl doslova: „Na prahu svého bytu jsem si uvědomil, že jsem to já, kdo rozhoduje o tom, zda se v příští minutě naštvu a rozkřičím, anebo vejdu s úsměvem a povděkem, že tu je můj domov, moje rodina, i když třeba není všechno zrovna podle mých představ. Vždyť jsem ten, kdo to může zkusit změnit.”

Každý člověk, ať muž či žena, má v sobě schopnost najít svou cestu, projít branou od sebe k druhému, tvořit svůj život, ale ne všichni se přinutí to udělat, ne všichni mají vůli a zájem vydat se na takovou cestu velkorysosti a sebezpřesahu, hledání a nacházení. Pasáž Lukášova evangelia nás k tomu nabádá - k tomu, abychom se pokoušeli být velkorysí, abychom neustávali v osobním úsilí a zápasu o skutečný život (proste, hledejte, tlučte ...). Odměnou nám bude dar Ducha svatého. Neboli autentičnost, jiskra, lidskost, opravdovost, empatie, láska. K tomu všechna ta námaha, k tomu, aby se nám otevřely oči a otevřela srdce. „Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!” (L 11,13) Život dostane tu správnou šťávu, řád, když jsme velkorysí, dáváme ze sebe to nejlepší a Bůh se stará o zbytek. Proměňujeme se my, ale i svět kolem nás. Vidíme kolem sebe život, radost, lásku. Jsme-li nakloněni tomu, dávat ze sebe to nejlepší, být velkorysí, Bůh se takto, skrze nás, může starat o Stvoření.

Sandra Silná

10. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří všechny pronárody! (Žalm 82,8)

První čtení: Jeremjáš 23,23-29

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Abychom v boji s pokušením a hříchem u Pána církve pomoc hledali a nalézali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom byli uzdraveni z duchovní slepoty a moci Boží se otevřeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, dej, ať pochopíme, v čem spočívá pravá víra, naděje a láska, abychom kráčeli cestou tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 11,29-12,2

Evangelium: Lukáš 12,49-57

Verš k obětování: Žalm 95,1-2a

Verše k požehnání: 1 Te 5,19-21

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, spolu se svátostí chleba a kalicha nás obdaruj duchem stálosti, abychom setrvali v dobrém díle a zůstali věrni zákonu tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 40, 86, 145, 165, 171, 297

Bože, prosíme tě o vědomí, že v každém z nás se může zrodit vědomí odvahy, síly a rozhodnosti k tomu, abychom den co den dávali světu to lepší z nás.

Dej nám ochotu, abychom se vždy, předtím, než něco či někoho odmítneme, než zopakujeme stokrát zažitý stereotyp, zkusili poodhlédnout a zeptat se, zda je to skutečně jediná cesta, kterou lze jít, anebo zda můžeme jednat jinak. Dej, ať i praxe modlitby, meditace, ztišení nám napomáhá k uvědomění si našich schopností a možností a napomáhá nám k tomu, abychom byli velkorysejší než dosud. Ať si v nás láska nachází svůj přibýtek a Bůh skrze nás může jednat. Amen!

Křesťanská dimenze v současných médiích

V národě poněkud ateisticky „zasaženém“ a vlivem různých okolností takto dost neblaze, po mém soudu, ovlivněném, by měl být křesťansky založený publicista i „rozsevačem“. Ví sice, že ne všechno zrno padne na úrodnou půdu, že něco uvízne na skále, nebo se zachytí v trní. Určitá část vysloveného se však uchytí a vzklíčí, a to má v každém případě svůj smysl. Ostatní je třeba ponechat času a Duchu svatému.

Někdo se ozve, zachytí signál, naváže. Podnětná myšlenka mu může vtátnout hlavou, zneklidňovat ho. Jako kamínek, náhle dotýkaný sluncem, může zazářit malá biblická esej, psaná svěžím jazykem. Na bránu srdce může zaťukat věta z inspirovaného rozhovoru, z reportáže, biblické úvahy. Tajnou část našeho podvědomí obohatí replika z jeviště, báseň či meditace. Osvícení publicisté a tvůrci tedy přispívají k zájmu o víru a církev.

Kultura je mostem, který spojuje věřící s agnostiky. Je třeba, aby oba břehy o ten most měly péči. V českých dějinách se

kultura osvědčila, byla v obtížných časech něčím, co suplovalo politiku i teologii a náboženství. Je silným „médiem“. Ne snad vždy „expressis verbis“, ale „indirecte“ evangelium jemným způsobem doporučuje. Sdělení zvěsti musí být formulačně na výši. Nemůže zaostávat za publicistikou dnešní doby, nebo působivým slovem v divadelní či filmové scéně. Není možné postupovat podbízivě, amatérsky, s chatrným vědomostním zázemím, nerespektovat vědění doby. Je však třeba reflektovat i její slabiny, například přemíru šířavé skepse, povrchní roztěkanosti,

pýchy zbytnělého ega některých z nás a přílišné zaměření na konzumní způsob života, ono mnohdy pokřivené „carpe diem“. V českém národě existuje řada formálně věřících lidí. Rádi setrvávají v pohodlných rovinách a nechtějí být vystaveni žádné krizi vědomí. Někteří z pohodlnosti raději nevidí, neslyší, jejich skepticismus kulminuje. Své zásluhy na tom má stále přetrvávající pozitivistická výchova. Je však třeba také přiznat, že se církvím vždy nedaří přitažlivě vyjádřit a přiblížit úžasné poselství Bible. Objevují se i poněkud ploché interpretace biblické zvěsti. Přitom je plna čirého vyzářování a výsostné metaforiky. Přejme proto našim publicistům, aby zvěsti evangelia pravdivě a působivě dokázali ve všech současných médiích, včetně sociálních sítí, oslovovat vnímající veřejnost. **Olga Nytrová**

Tak se snažíme ptát všech na všechno...

Rozhovor s Petrem Wagnerem, farářem Církve československé husitské a moderátorem Radia Wave

Jste jedním z moderátorů pořadu „Hergot!“ vysílaném na Radiu Wave. Co Vás jako kněze ČČSH přivedlo k práci v rádiu? A jak se tyto dvě oblasti dají skloubit?

K práci v Českém rozhlasu jsem přičuchl ještě mnohem dřív, než jsem začal dělat faráře, první pořady o muzice jsem v rámci křesťanského vysílání na ČRo Plzeň začal spoluvytvářet už někdy začátkem let nultých. Krátce po vzniku ČRo Radia Wave jsem přijal nabídku svého kamaráda Petra Viziny spolupracovat na novém pořadu. Ten se stal takovým základem pro Hergot!, vzniklý potom, co mi Petr Vizina přenechal původní pořad, když odcházel do ČT. Šlo tedy spíš o to, že jsem od určité doby začal dělat oboje – práci kazatele, posléze kněze – a práci v Rozhlasu. A taky trochu práci učitelkou v naší církevní ZŠ a MŠ Archa v Petroupimí. No a na muziku taky musel být čas! :-)

Můžete našim čtenářům pořad Hergot! blíže představit a popsat jak probíhal jeho vznik?

Potom, co na mě zbyl s odchodem Petra Viziny týdenní hodinový pořad na téma náboženství, začal jsem se vážně zamýšlet nad tím, jak by to mělo vypadat, aby mě to samotného bavilo poslouchat. Věděl jsem, co určitě nechci - aby to znělo, jako jakékoliv jiné křesťanské vysílání, které v té době bylo ke slyšení (a ostatně i k vidění - na Křesťanský magazín jsem se díval často jen proto, abych si ujasnil, jak to rozhodně nebudu dělat). V té době vznikl filmový magazín Čelisti a mě bavila interakce tří moderátorů,

drzé glosy, někdy trochu hraniční humor, ale i velká míra erudice, kterou tvůrci projevovali při výběru filmů a seriálů, o kterých mluvili. Říkal jsem si, že by bylo skvělé, kdyby se podobně pojal i pořad o náboženství a společnosti. Zbývalo jen na to sehnat lidi. Jakuba Orta a Honzu Škroba mi dohodil kolega farář ČCE Petr Turecký. Sice ani jeden z nich neuměl mluvit, ale nápady měli a to bylo rozhodující.

Zmíněný rádiový pořad má v úvodu příznačný podtitul „všechno co jste kdy chtěli vědět o náboženství, ale báli jste se zeptat“. Na co se podle Vás lidé často bojí zeptat?

Myslím, že vůbec obecná otázka prožívání víry a náboženské orientace je tabu, které stojí za trošku toho narušování. To, že se lidé stydí o své religiozité mluvit, nebo že pro ni používají trochu jiné výrazy, než jsme zvyklí užívat v rámci konvenčnějších náboženských směrů, ještě neznamená, že žádnou religiozitu nemají. Tak se snažíme ptát všech na všechno. A po sedmi letech jsme stále překvapováni, jak pestrá je tahle scéna u tzv. nejateističtějšího národa Evropy.

Témata pořadu Hergot! bývají opravdu různorodá a velice aktuální, které z témat Vás osobně nejvíce zaujalo?

Asi nejvíce ze všeho mě baví naše volná seriálová řada Renegades. Stopovat osudy lidí, v jejichž životech je nějaký zásadní náboženský otřes, mě hodně zajímá. U těch, co třeba „odpadli“ to vede k otázkám po jistotě mojí vlastní víry. U přestupů k jinému vyznání zase člověk přehodnocuje, jak si

Autor fotografie: Matěj Hošek

může být jist, že zrovna to jeho náboženství je ze všech nejlepších.

Co bývá Vaší inspirací ať při přípravě pořadu nebo při Vaší duchovenské praxi, jmenovitě při přípravě kázání?

Pořád potkávám spoustu lidí, dostává se ke mně hromada knížek a článků na internetu, do uší mi proudí hudba několikrát denně...z toho všeho se to asi skládá. Ale abych byl trochu konkrétní ve věci přípravy kázání a biblických hodin - inspirují mě knížky od holandského teologa Nico Ter Lindena. Doporučuji je všem, kteří potřebují na Písmo osvěžující pohled a obtížně se prokousávají dlouhými výklady.

Aktuální magazínové číslo Českého zápasu se týká tématu Křesťané a média. Je podle Vás v dnešní době a v dnešním světě těžké oslovovat lidi v náboženských otázkách a otázkách víry? Jaký je rozdíl mezi komunikací s lidmi prostřednictvím rádiového pořadu a osobní rozmluvou?

Podle mě je dobré, když kromě faráře člověk dělá taky něco jiného, díky čemu může být s okolím v normální interakci. Víím, že je to těžká rada, protože dělat dobře faráře je tak velký závazek, že na další věci už prostě nezbyvá čas (zvláště, když má člověk rodinu) Mám nicméně před očima neustále varující obraz duchovního, který žije v tak neprostupné církevní bublině, že vůbec netuší, co se děje venku, o čem se s lidmi baví, jak k nim přistupovat. Z jeho myšlení a mluvy je cítit nezaměnitelný farářský moralistní podtón, tíhne ke konzervativismu duchovnímu, společenskému a pohříchu i politickému. Každým úkolem prezentuje církev jako prázdnou studenou budovu, ve které vítr listuje plesnivějícími stránkami Farského liturgie.

Tímhle popisem nemám na mysli nikoho konkrétního. Je to ale model, kterému se vyhýbám, seč můžu, ačkoliv za to skládám daň neustálého kmitání mezi jednotlivými aktivitami. Farář

musí mít přece v životě něco zajímavějšího než jenom to, že je duchovním! Prostá skutečnost, že někdo vystudoval teologii (kdo dneska z mladých lidí vůbec ví, co je to za obor?), že v týdnu dřepí nad tlustými knihami a v neděli provozuje pro svých sedm statečných nějaký obstarožní rituál v archaicky znějící češtině - to sice může být kuriózní, ale málokdy to stačí k hlubšímu rozhovoru. Podívejte se třeba na mou spolužačku Sandru Silnou - kdyby na ní nebylo znát, že je otevřená, kdyby se nezajímala o pivovarnictví a včelařství a spoustu dalších věcí, kdyby na ní zkrátka nebylo vidět, že umí žít a ne jen přežívat v přítmi své fary - myslíte že by za ní tak často chodili zástupci médií se žádostí o rozhovor? Na její farářskou práci se jí ptají proto, že je pozoruhodná jako osobnost. Kdybych nedělal muziku a kdybych neměl rozhlasový pořad, nikdy bych nepotkal tolik lidí a nevedl tolik důležitých dialogů na témata víry. Kdybych byl navíc pravidelně zavřený ve farní kanceláři a čekal, až někdo dorazí, nikdy bych se asi nedočkal. Zvláště ne na své první faře, která stojí na samotě v poměrně malé obci, kde většina občanů ani neví, že je ve vesnici kostel.

Čemu se rád věnujete ve svém volném čase, pokud se nějaký naskytne?

Baví mě hudba (ostatně o hudbě je i můj druhý pořad na Radiu Wave, který dělám skoro o rok déle, než Hergot!). Baví mě hudbu poslouchat a psát písničky a rvát se s texty mých oblíbených básníků (hlavně s Jirousovými). Letos nám vyšlo druhé album Safe-nat Paneach převážně na verše Magorových Labutích písní a jsem rád, že nám otevřelo cestu k dalším koncertům a vzniklo propojení s dalšími kapelami. Hudba je taky ideální ventil pro emoce a prostor, v kterém zažívám propojení s publikem i s kamarády na pódiu. Radost z muziky mě často nese i skrze horší období ve farářském a osobním životě...

Děkuji Vám za odpovědi, čas i ochotu a přeji do budoucna jen to dobré. Za redakci Českého zápasu Josefina Hudcová

M + M + M

Jasně - jako tenkrát na živo k Marii a Martě přišel Pán Ježíš, tak i dnes chodí po zemi. Akorát nás navštěvuje jaksi inkognito. Skrze naše bližní. Snad se neuráží, když ho zouváme už na chodbě. A pak to pokračuje jako tenkrát. Navštěvu usadíme a pak na ni halekáme z kuchyně: kafe s cukrem nebo bez?...

A tak první pel z radostného přivítání na prahu, objetí, intimity a přátelské zvědavosti bere za své. Přece Ježíš tenkrát, ani dnešní návštěvy nepřicházejí se napít a najíst. Přichází se sdílet, sdělit, vzájemně potěšit a pobýt. I podle učebnic etikety máme (nezouvat!) s návštěvou usednout, hovořit a až posléze zkusit nabídnout pohoštění.

Místo toho kolikrát jako návštěva sedíme v pokoji, za zády často kulisu obrazovky televize či počítače. Kafe, víno, chlebičky a k tomu spíš jen plytké hovory. K vážnějšímu rozhovoru se lze těžko dobrat, když oči i uši podvědomě tahá šum svistu televize.

A dnes k tomu patří ještě horší nešvar: všimněte si, jak mají domácí i příchozí u sebe téměř vždycky na ruce přilepenou nebo na stole ležet takovou svítící tabulku. Říká se jí mobil.

Ta naprosto „nepostradatelná věc“ dává přece každému najevo jeho vlastní nepostradatelnost! Být „na drátě“ jako prezident Spojených států. Nepostradatelnost mobilu návštěvníků o navštívených je snad nejsmutnějším projevem, kam jsme to v medialitě světa dopracovali. Ne že my máme mobil, mobily mají nás! Je to neslušné i nedůstojné. Návštěvě nebo ona nám dáváme najevo, že není zas tak důležitá. Že není středem pozornosti. Důležití jsme my, kteří svou pozornost roztříštíme a jsme pořád na příjmu s někým jiným.

Kdysi v dávnověku byly na ulicích (často) rozbité telefonní budky. Scházeli jste se kolem nich? Později měla aspoň jedna partaj v domě pevnou telefonní linku a občas si z ní chodili sousedé zavolat lékaře či instalatéra. Ale jinak se kolem ní žádné sedánky nepáchaly. Taky proč? Tak proč dnes setkání tváří v tvář je setkáváním jenom napůl? Že je taková doba? A že nevíme, co kdyby nás někdo náhodou takhle třeba...

Staráme se o mnoho věcí jako ta Marta. Taky to přece tak dobře myslela - ale špatně volila. Mysleme na to, až k vám přijde návštěva nebo půjdete na návštěvu. Neberte to. Vypusťte to. Schovejte to! Vypněte sebe „na drátě“! Nejste vlašťovka. Buďte plně tváří v tvář. Slyšíte? Někdo zvoní! Žádný mobil, ale vaše návštěva. Kdopak ví, kdo to je? Jana Šilerová

Co rádi čtete?

Věřím, že mezi vámi není nikdo, kdo by neznal příběh Harryho Pottera - ať už z knížek nebo filmů. Svět kouzelníků, který existuje vedle toho našeho obyčejného, „mudlovského“, je plný úžasných postav, kouzel, neskutečných možností. Jestlipak ale víte, že existuje knížka, která se stala pro autorku Harryho Pottera J. K. Rowlingovou inspirací? Je to příběh anglické spisovatelky Evy Ibbotsonové, který se jmenuje „Tajemství 13. nástupišť“ (Jistě se vám okamžitě vybaví známé nástupišť 9 a ¾).

I v této knize existuje kouzelná říše, plná kouzelných bytostí, zvířat, ale i obyčejných lidí, kteří zde žijí šťastně a v naprosté harmonii. Do této říše se můžete dostat tajným vchodem, ukrytým pod 13. nástupišťem londýnského nádraží King's Cross, nazývaným blouda. Ta se však otevírá jenom jednou za devět let a pouze na devět dnů. A tak se stalo, že při jednom otevření bloudy se nedopatřením do toho našeho obyčejného světa dostalo miminko, milovaný syn krále a královny kouzelné říše. Celých devět let tam musel zůstat. Celých devět let jeho rodiče čekali na vytoužený okamžik, kdy se blouda zase otevře. Celých devět let se jejich poddaní velice pečlivě připravovali na záchranou výpravu. Konečně ten okamžik nastal. Každý věřil, že všechno půjde snadno a hladce a ještě dlouho před uplynutím lhůty devíti dnů budou všichni šťastně zpátky. Jenže, jak jistě tušíte, brzy se ukázalo, že tak snadné to vůbec nebude...

Knížka vyšla v roce 2014 v nakladatelství Albatros a je plná krásných obrázků od Barbory Kyskové.

Tak co, přečtete si ji také?

JK

CESTA

Nesnadná komunikace

Vdnešní době internetu a mobilních telefonů se zdá, že není nic jednoduššího, než se s někým spojit. Jak jsem ale zjistila, opak je pravdou. Těch komunikačních možností je totiž tolik, že každý používá nějaký jiný způsob – kromě „tradičních“ a pro mnohé již zastaralých metod, jako je zatelefonování, SMS nebo e-mail, je to například MMS, Skype, chat, Messenger, Instagram... Přiznám se, že ani sama nevím, jak se všechny jmenují, jak přesně fungují a jaký je mezi nimi rozdíl, nicméně když si moje dvě děti chtějí domluvit odpolední schůzku se třemi dalšími kamarády, věřte, že to vůbec není jednoduché! Vřak ani já to nemám snadné, když chci na jedinou oslovit vícečetnou skupinu. Možná prožíváte to

samé, a tak vězte, že s vámi plně soucítím. Oč jednodušší to bylo třeba v dobách, kdy na náměstí připochodoval bubeník, řízně zabubnoval a mocným hlasem přečetl, co bylo potřeba! JK

Nakreslila: Lucie Krajčířková

Modlitba

Pane Bože,

i v dnešní době, kdy se v každém okamžiku můžeme dozvědět, co se děje na druhém konci světa, kdy se spolu můžeme spojit, ať jsme kdekoliv, je stále hodně lidí osamělých. Proto tě moc prosíme, ukazuj všem, kdo se cítí opuštěni a zoufalí, že jsi tu i pro ně, a posílej nám je do cesty, ať je potěšíme. A děkujeme, že s tebou můžeme mluvit i tehdy, když vyřadíme Wi-Fi nebo nejde proud. Amen.

Martin, Filip a Lili

– Smysly

Martin

To ví asi každý, že kočka skvěle vidí i v noci, zato kočku v noci najít je poměrně obtížné – zvlášť když má zavřené oči a tudíž si jimi nesvítlí na cestu. Už mokrát se mi stalo, že jsem, tápající temným bytem k lednici nebo na záchod, narazil na do klubíčka stuleného a nevinně spícího Filipka na těch nejméně vhodných místech – například na koberečku před záchodem nebo na židli, na kterou se právě chystám usadit. Jednou jsem si na něj doopravdy sedl –

nevím, pro koho z nás to byla horší zkušenost.

Co se týče Lili, jsou jejími bezesporu nejlepší vyvinutými smysly čich a chuť – dokáže venku čichem najít i ten nejlépe schovaný, nejméně několik dnů starý a mnou raději bližší neprozkoumávaný zbytek jídla, aby jej vzápětí náležitě vychutnala.

Velmi kolisavé jsou ovšem u obou mých mazlíčků schopnosti sluchové. Když například otvírám lednici nebo konzervu,

příběhnou okamžitě i ze stometrové vzdálenosti. Když na ně ovšem hulákám nějaký pokyn, neslyší, i když jsem vzdálen jen pouhý jeden metr. Záhada, že?

Filip

Myslím, že k Martinovu výkladu již není nutné mnoho dodávat, snad jen tolik, že kočka má pochopitelně smyslů šest, někdy i sedm a k tomu ovšem ještě devět životů!

Lili

Aby se náš Filipěk zase nevytahoval! Náhodou, na něco důležitého jste oba zapomněli - totiž na smysl pro humor – ten je přece taky důležitý! A ten našťástí máme všichni tři.

JK

Nakreslila: Lucie Krajičková

Soutěž o tři knihy

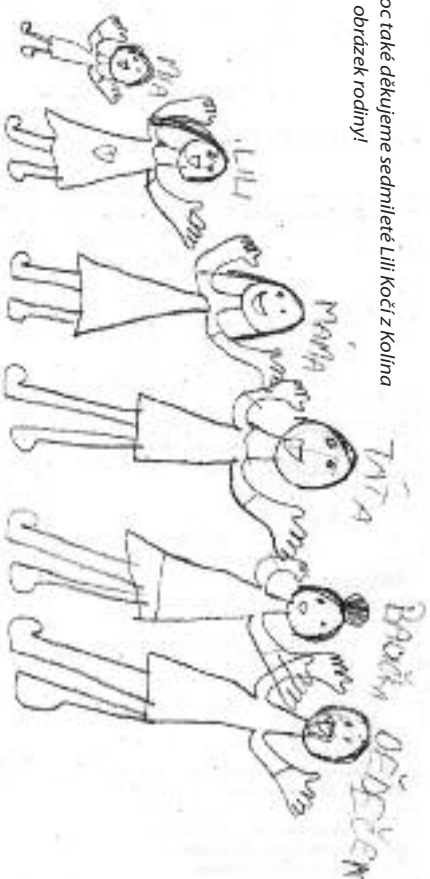
Moc se těšíme na vaše řešení naší mediální osmisměrky, které nám pošlete, prosím, do poloviny září. Nejlepším médiem je e-mail: jana.krajcikova@csh.cz. V říjnové Cestě se dozvíte jména tří výherců knížky.

T	E	L	E	F	O	N	E	V	I
L	I	A	M	E	K	Z	Š	N	U
D	E	N	O	F	I	N	T	M	K
N	S	N	O	V	A	E	I	O	O
Y	I	A	E	V	R	X	O	H	H
K	S	L	L	N	I	B	O	L	Y
A	E	I	E	H	E	N	S	I	I
T	N	T	P	C	Z	M	Y	B	B
E	F	O	A	O	S	O	R	O	E
L	M	F	A	C	D	I	R	M	W

DOPISY	KNIHY	TELEFON
EMAIL	LETÁKY	TELEVIZE
FACEBOOK	MOBIL	WEB
FAX	NOVINY	
INTERNET	ROZHLAS	
KINO	SMS	

Blahopřejeme výhercům soutěže z červnového čísla (tajaneka: Naše rodina):
Jolana Šmejďová a David Dibelka z Chruudini,
Eliška Svobodová z Kolína

Moc také děkujeme sedmičlité Lili Koči z Kolína
za obrázek rodiny!

Není přítel jako přítel

Mladý zajíc si, podobně jako všichni jeho vrstevníci, okamžitě, jakmile byl do lesa konečně zaveden internet, založil profil na lesním Facebooku. A samozřejmě, jako všichni, začal sbírat přátele – soutěžili, kdo jich bude mít nejvíc. Takže rozesílal žádosti o přátelství a každé, která přišla jemu, okamžitě vyhověl.

Byla mezi nimi i ta od vlka.

Páni, se mnou se chce kamarádit vlk, hvízdnu si tiše.

To už je teda něco, to až řeknu klukům! A měl pravdu, když se se

svým novým přítelem pochlubil kamarádům, byli ohromeni. Všichni chtěli mít vlka hned taky mezi společními přáteli, a tak se vlkův seznam přátel rázem rozrostl o deset dalších zajíců a zaječíc.

Sdíleli svoje fotky, statusy, navzájem si je lajkovali... Všechno vypadalo naprosto skvěle, a proto byli zajíci nadšení, když jednoho dne přišla od vlka pozvánka na večírek. Zajíci se těšili, že konečně svého kamaráda poznají osobně, zaječice dlouze

řešily, co si vezmou na sebe, a konečně všichni dorazili na místo srazu – malou paseku uprostřed lesa. Báli se, že jdou pozdě (těm holkám to strašně trvalo), proto byli překvapení, že na pasece nikdo není. Že by si spletli místo?

Už se chtěli vydat hledat tu správnou paseku, když se náhle zpoza jednoho stromu objevil vlk. Byl mnohem větší, než si ho představovali, a ten úsměv, kterým na ně cenil své tesáky, se nezdál tak úplně přátelský...

Zajíci se rozprchli, jako když do nich střelí. Tentokrát to

naštěstí dobře dopadlo a hlavně díky tomu, že jich bylo hodně a každý běžel jiným směrem, podařilo se jim uniknout.

Nicméně to pro ně byla velká lekce – ne každý, kdo se na internetu tváří jako váš přítel, jím chce doopravdy být! Ale to vy určitě víte, že?

JK

Nakreslila: Lucie Krájčířková

Děti u Bibli

3. Mojžíš

Mojžíš je bezesporu jedním z největších a nejdůležitějších izraelských proroků. Celý jeho život byl velice pohnutý a plný zvrátů, a to od samotného narození, které Bible podrobně popisuje ve 2. kapitole knihy Exodus.

Izraelci, kteří do Egypta přišli v době hladu jako hosté, se postupně kvůli faraonovým obavám z jejich rozkvětu stali otroky Egyptanů. I tak se jim ale díky Boží přízni dobře dařilo, takže faraon nakonec vydal velmi tvrdé nařízení – každý novorozený izraelský chlapec musí být usmrcen. Hebrejské porodní báby se však více bály Boha než faraona, a tak toto nařízení porušovaly. Stalo se tak i v případě malého Mojžíše. Chlapec přežil skrytý v rodičovském domě tři měsíce, pak už ale nebylo možné jej dále schovávat. Matka se rozhodla ke zdánlivě zoufalému činu – vložila dítě do smolou a asfaltem utěsněné ošatky a tu položila do vody Nilu. Ne

však do proudu, který by dítě odnesl, ale ke břehu do rákosí. Navíc postavila na stráž Mojžíšovu starší sestru Mirjam. Obě patrně znaly zvyk faraonovy dcery, která se do Nilu chodila koupat. Také nyní přišla a spatřila dítě v ošatce. Hned jí bylo jasné, že je to hebrejský chlapec. Rozhodla se, že ho vychová. V tu chvíli pohotově přistoupila Mirjam a nabídla se, že pro dítě sežene kojnou. Když faraonova dcera souhlasila, přivedla Mojžíšovu vlastní matku.

A tak malý Mojžíš mohl první roky svého života strávit s maminkou a poté se mu dostalo skvělé výchovy ve faraonově paláci.

Chlapec Mojžíš je dalším důkazem, že i když může situace našich životů někdy vypadat bezvýhodná, Boží plán si vždy najde svou cestu.

JK

Nakreslila: Lucie Krájčířková

Média

Když se podíváme do encyklopedie, zjistíme, že média obecně jsou jakékoliv prostředky pro přenášení čehokoliv. Většinou se ale toto slovo používá pro sdělovací prostředky, tedy všechna možná zařízení, která slouží ke komunikaci a k přenosu informací.

Asi máloco ukazuje rychlost technického pokroku tak dobře jako vývoj sdělovacích prostředků. Dlouhou dobu si lidé všechny informace sdělovali pouze ústně – vše potřebné se předávalo z generace na generaci prostě tak, že starší to opakovali mladším tak dlouho, dokud si to nepamatovali a byli tak připraveni to předat svým potomkům. Jedním ze znaků první civilizace byl vynález písma, které umožnilo informaci zachytit více méně trvale. Ublížaly tisíce let a na této praxi se nic neměnilo – lidé si vše potřebné řekli a to nejdůležitější zapísali.

Když byl v polovině 15. století vynalezen knižník, psané slovo se šířilo mnohem rychleji. Kniha (do té doby ručně psaná) už nebyla záležitostí jen těch nejmajetnějších. A to nám vydrželo zase několik stovek let.

Ovšem s příchodem průmyslové revoluce se najednou lidská komunikace začala rozvíjet velice překotně – telegraf, telefon, fotografie, němý film, zvukový film, barevný film, televize... A když se přeneseme do nedávné minulosti a do současnosti, je vidět, že se všechno stále zrychluje. Vždyť ještě dnešní starší gene-

race dobře pamatuje dobu, kdy telefony (tím myslím pevné linky) nebyly zdaleka všude a lidé hojně využívali telefonní budky na ulicích. Schválně, kdo z vás dneska někomu volá z budky? Stejně tak vaše babičky vzpomínají na první počítače, které zabraly celé místnosti a „plivaly“ své výpočty na děrných štítcích –

kartičkách ze silného papíru, plných dírek. A kdo dnes, v době laserových tiskáren a kopírek, ještě používá psací stroje a „kopíráky“ – průklepové papíry, s jejichž pomocí se text napsal v několika kopiích? Nebo schválně, kdo z vás ví, co to byl cyklostyl? A co faxy – ještě před třiceti lety vrchol pokroku, dnes zcela vytlačené e-maily.

O rychlosti vývoje mobilních telefonů ani nemluvíme. Zhruba v „době faxů“ byl ještě pro většinu lidí mobil, tedy ovšem mnohem větší a s minimem funkcí, záležitostí jen těch nejobhatších. Dnes – dobře víte, jak je to dnes, když přijdete do školy a spolužáci se neustále chlubí nejnovějšími modely nejen mobilů, ale

Nakreslila: Lucie Krájčířková

i tabletů a notebooků. Že je ten váš už rok starý? Že má jenom jeden foták?

Vykopávka!

Snad největší průlom do komunikace však určitě přinesl internet. Ještě před několika desítkami let o něm většina lidí netušila.

dnes už si bez něj život neumíme představit. Jen si to přiznejte – taky vás, když někam jedete – třeba na dovolenou, jako jedna z prvních věcí zajímá, jestli je v tom místě Wi-Fi?

Dnes už si totiž stále víc lidí neurní svůj den ani představit bez toho, aby byli v kontaktu se světem prostřednictvím internetu a různých sociálních sítí. Ale člověk nemusí být zrovna „obětí“ Instagramu nebo Youtube (Facebook už je jenom pro „starce“), aby nebyl na internetu i tak do jisté míry závislý. Vždyť je to přece tak pohodlné: když při rozhovoru narazíte na jakoukoliv otázku či nejasnost, zadáte příslušný výraz do vyhledávače ve svém mobilu a okamžitě znáte odpověď. Kdo ještě dneska používá knižní encyklopedie, když máme Wikipedii? Kdo používá tlusté tištěné slovníky?

Tak si jenom říkám, když ten vývoj tak rychle určí, co budeme dělat za deset nebo dvacet let? Jak spolu budeme komunikovat? Bude ještě vůbec někdo schopen používat to, co lidem vydrželo tisíce let – mluvené a psané slovo? Budou ještě naše babičky předávat svou životní moudrost vyprávěním příběhů svým vnoučátkům? Budeme ještě psát a číst knihy? Já věřím, že ano. Vždyť to už bychom pak nebyli lidmi, ale roboty!

Jana Krajčířková

Křesťan a média?

To už dávno neplatí! Dnes jde o člověka naloženého v medialitě světa. Dřív jste si otevřeli noviny, rádio a televizi, měli čas posbírat zprávy a přebrat komentáře. Medialita – to je hustý, neustálý a nekonečný proud informací, polopravd, výmyslů, konspiračních teorií, urážek a škodolibých trollů zleva zprava. Kdokoliv cokoliv o čemkoliv a komkoliv vysílá do světa přes mediální hračky všeho druhu. A včil mudruj!

Člověk je tím zahlcen, aniž by o to stál, měl možnost a čas se v té změti orientovat a nezabloudit. Podle mě se toč a mně důvěřuj, do nás hustí kdekdo kdeco, aniž by o tom cokoliv věděl. A jako by to bylo málo, my sami do sítě molocha mediality – networku (či spíš netvora?) lezeme dobrovolně a zmámeně. Až tak, že není třeba StB, KGB či CIA ani agentur průzkumu trhu. Všechno se o nás ví přes pokladny, facebook, instagram, twitter atd. a kamery na každém kroku. O dronech nemluvě. A toho ztraceného času u magického oka molocha rozměru babylonského zmatení jazyků! Měl to být dobrý sluha. Je ještě? Není to už špatný a nebezpečný pán? Už Heidegger dávno tušil, že nás média neseblíží, ale oddálí. A to netušil nic o dnešních rafinovaných sítích. My už jsme v síti mediality tak zapleteni, že si to neuvědomujeme, ba ani nechceme přiznat. Jsme jako plavci, kteří si uprostřed moře namlouvají, že se vůbec nenamočili! Zatrolený zatrollovaný svět! Dobrat se v něm podstaty a smyslu věci začíná být

nemožné. S tím souvisí možnost svobodného a odpovědného rozhodování se. Respektovaný vzájemný dialog nahradila anonymní vulgarita. Vzájemnou manipulaci narůstá nedůvěra jedněch ke druhým. S tím se pojí nespokojenost pramenící v hodnotové nezakotvenosti, deprese...

A do toho nám nanometrie slibuje, že bude brzo schopna zabudovat nám mobil rovnou do hlavy a my budeme sami sebe i druhé (a oni nás) programovat podle své chuti. Ještě vám pořád ta kokainová technologie nepřipomíná Babylonskou věž? A víte jak dopadla... A do toho mladí, kteří jako obyčejně chtějí všechno hned a dokonalé. Od čistého klimatu po čisté a dokonalé společenství všech lidí – prostě ráj na zemi. Svobodu i bláhobyt. Žádné uhlí ani jádro. Nebudeme létat, ale jezdit elektromobily. Ale bez počítače, selfie a internetu (jejichž vzájemné propojení je energeticky nejnáročnější) si život představit neumí. Ne, nejsem apokalyptický zelenáč ani zelený apokalyptik. Ani nemůžu být. Jen nevím, co s tím, jen vím, že základní

heslo Boží výzvy v Písmu svatém je Nebojte se. A tak důvěřuji, že nás v tom Bůh nenechá. Doufám, že ač polapeni horizontální sítí jsme aspoň tenkými vlasečnicemi stále napojeni vertikálně k Hospodinu. A že se z absurdní „sociální sítě“ vymotáme jako motýl, který neustále naráží na sklo, než se mu podaří vylétnout z otevřeného okna ven. A že i my se z těch „sociálních sítí“ vymotáme k sociálním kontaktům „face to face“, tváří v tvář. Od živého srdce k živému srdci. Od člověka k člověku. Mimo sítě. Nejsme přece odraženým obrazem obrazovky. Nejsme žádní kyborgové. Jsme přece obrazem Božím.

A jestli si my křesťané myslíme, že to není o nás, právě v tom plaveme.

Jana Šilerová

Média v našich životech

Média ovlivňují naše životy více, než si možná uvědomujeme a to již od našich dětských let. Dnešní doba, ve které se nacházíme, se pojí s takzvanou šestou vlnou globalizace. Ta souvisí mimo jiné také s rozvojem moderních technologií a mediální komunikace i napříč státy a kontinenty. Tím je způsobeno například to, že se k nám dostávají informace z nejrůznějších koutů světa velice rychle a v obrovském množství, ale také to, že je působení médií na člověka stále intenzivnější. Pořád častěji musí jedinec užívat vlastního kritického myšlení, aby ze všech informací, které prostřednictvím médií vstřebává, vyredukoval ty pravdivé a dů-

ležitě. I z toho důvodu je podstatné, aby se rozvíjela mediální gramotnost a to nejen u dětí, ale i u seniorů a osob všech ostatních věkových kategorií.

Co se týče dětí, mediální výchova se postupně zavádí do škol jako běžná součást učební látky. U seniorů zas mnohé organizace a sociální služby intenzivně pracují na tom, aby je seznamovaly jak s kladnými stránkami médií, tak i s možnostmi hrozeb, které ve veřejném mediálním prostoru číhají. Počítačové kurzy, ve kterých se seniori mohou dozvědět mnohé podstatné informace, nabízí například organizace Elpida, Remedium nebo Život

90. Lidé mají v dnešní době možnost absolvovat nejrůznější semináře či přednášky zaměřené na mediální gramotnost, ale taktéž přímo na rozpoznání hoaxů, tedy falešných a rychle se šířících poplašných zpráv či „fake news“, a správné ověřování získaných informací. Pomocí kvalitního vzdělávání a rozvoje vlastního kritického myšlení se tedy člověk může lépe vyznat v mediálním prostoru dnešní doby a spíše než se strachovat z rizik, využívat jeho nezastupitelného přínosu pro dnešní svět.

Josefina Hudcová

MŮŽETE SI PŘEČÍST

A. Flek: *Parabible*. Všedním jazykem nevšedně

Číst Bibli v hebrejštině, aramejštině a řečtině umí, tak aby si na tom skutečně duchovně pochutnal, málokdo. My ostatní jsme závislí na přetlumočení biblických příběhů do jazyka, v němž jsme vyrostli a který je nám blízký. Jazyk, jímž k nám mluvili naši rodiče. Jazyk, kterým jsme vyznávali svou první lásku. Jazyk, jímž voláme o pomoc, když je nám ouvej. Překladatel z biblických řečí, knižní nakladatel, kazatel, publicista a člověk, který se nebojí vstupovat do veřejného prostoru a v něm mluvit o Bohu, Alexandr Flek, vydal na sklonku letošního roku knihu s podivuhodným názvem *Parabible*, která nese neméně záhadný podtitul *Tisková zpráva o našem prezidentovi Ježíši z Nošovic*. Graficky skvěle vyvedená kniha o téměř dvou stech stranách je uvedena předmluvou literárního vědce a spisovatele Martina C. Putny. Jeho text, který s Flekovou knihou dobře souzní, vysvětluje, co vlastně parabible je a jaké jiné parabible vznikly po čas celých křesťanských dějin. „Ježíš je také para ořech: sladké a výživné jádro, ale aby se k němu člověk dostal, musí proniknout tvrdou skořápkou,“ píše Putna, a dává tak tušit, že autor se ve svých úvahách, a tedy jakýchsi mikrokázáních a promluvách pokouší dostat pod tvrdou slupku biblických historií. To nám, lidem 21. století, nemusí být tak jasné, jak by jasné být mohlo a jak jasné být musí – abychom tím byli proměněni. Alexandr Flek začal od roku 2011 na Facebooku zveřejňovat drobná biblická rozjímání, která byla lidmi z protestantského i katolického prostředí přijata s nadšením. Na Flekova kázání se čekalo jako kdysi na pomeranče nebo banány, šířila se po síti ve vlnách, diskutovalo se o nich, autor

Alexandr Flek s duchovním naší církve Petrem Wagnerem a redaktorkou knihy Janou Šrámkovou při uvedení knihy

byl a je žádán o další. Když těch úvah bylo tak akorát, aby z nich mohla být vyváznuta kniha, autor, který stojí za novým překladem Bible pro 21. století, neváhal a vydal své minipříběhy tiskem.

Jeho drobné exegete notoricky známých příběhů o Ježíši z Nazareta jsou tlumoceny jazykem všedních dní, právě tak, jako byste o nich mluvili s kamarádem. Nejsou tu žádné ornamenty, žádné vycpávky, žádná prázdná slova, nic, co by říkalo: Podívej, já, Alexandr Flek I., ti zvěstuji evangelium, a tak buď vděčný a říkej mi: pane profesor. Ne. Jeho vyprávění je civilní, nenásilné, nepatetické, ale přesto mu nechybí hluboký vhled do biblických studií i schopnost vidět za text, číst mezi řádky, dotýkat se tajemství. To když na pozadí řeckého textu a jeho českého překladu reflektuje události Ježíšova narození, jeho veřejnou činnost, jeho vztahy k nejpotebnějším, jeho zázraky, uzdravování, proslovy, podobenství a jejich výklady a transponuje tehdejší realie do českého prostředí, do konkrétního kulturního, politického a jazykového rámce.

Ježíš u něho neprochází Palestinou, neputuje podél Jordánu, nešplhá po svazích Olivové hory, nevstupuje do Jeruzaléma, neodchází na poušť. Je tu jako Bůh konce roku 2018, jenž mluví k lidem, které potkáváme kolem sebe, a mluví i k nám. Chudoba, bolest, utrpení, podvody, lži, nenávisť a násilí, ale také všechno to krásné a velké, čím lidem vstoupil do života a pomohl, tu už nemají svůj historický, odstíněný nádech. Týkají se konkrétních lidí –

lidí bez domova, bez práce, lidí s pokaženými partnerskými a rodinnými vztahy, lidí podvedených, nemocných, zoufalých, zklamaných tím, kam tamhle země, odvolávající se na tradiční křesťanské hodnoty, směřuje. Mezi Ježíšovými adresáty se najdeme i my. Nesejde na tom, že jsme právě teď spokojeni a nic nás netrápí. Uvidíte, jak blízké vám některé příběhy budou.

Pro někoho může být *Parabible* možná až šokující. Někomu jinému otevře oči a začne Bibli chápat nějakým novým, šestým smyslem. Někdo zjistí, že křesťanství, které mu nahrazovalo ideologii, ideologie není. Pochopí, že Ježíš nikoho nepřišel trestat, do omrzení přesvědčovat, vyučovat a zkoušet, ale že přinesl jedinečnou zprávu o stavu tohoto světa, který by bez jeho vtělení a příchodu definitivně skončil.

Mohlo by se zdát, že nová kniha Alexandra Fleka zaujme jen mladší generaci. Nemyslím si to. Jsem přesvědčen, že může oslovit i starší čtenáře, odchované krásnou literaturou, poezií a kázáními nejlepších kazatelů. Čtu-li Fleka, vzpomínám jaksí automaticky na Milana Balabána, Sváťu Karáska, Ivana M. Jirouse a všechny ty teology, kteří se pokoušeli obnažit a demytizovat biblický text, aby se člověk mohl orientovat v tom, co je v něm podstatné. Dobrá, potřebná kniha.

Zdeněk A. Eminger

Alexandr Flek. *Parabible*. Tisková zpráva o našem prezidentovi Ježíši z Nošovic. Praha: Biblion 2018, 189 s. Český Bratr 1/2019

Víra na stříbrném plátně

Filmy mohou, stejně jako další média a sdělovací prostředky, duchovně promlouvat ke svému publiku. Jejich vliv navíc stále roste, a nabízí tak příležitost k oslovení velkého množství lidí.

Že filmová tvorba může být i druhem apoštolátu, potvrzuje i režisér Jiří Strach. „Ale neznamená to, že z mých filmů musí za každou cenu stříkat svěcená voda. Evangelijní dobrou zprávou je dnes třeba lidi oslovovat chytře, jako to dělal svatý Pavel. Ano, jsme solí země, ale nechci divákům tu sůl sypat do očí – to by je asi dlouho nebavilo. Solí je třeba život dochucovat, nikoli chuť života ničit a znechucovat,“ popisuje známý filmař. Kněz a dokumentarista Romuald Štěpán Rob média dokonce považuje za jakousi moderní kazatelnu.

Umělecké prostředí je navíc k spirituálním tématům často otevřené. „Lidé opět hledají něco duchovního a paradoxně nacházejí

zase Boha a vracejí se k Němu. Je to občas až úsměvné. Boha zavrhlí – a najednou Ho opět potřebují. Nádherně se tím naplňují slova Písma o zbořeném chrámu a moci Krista jej ve třech dnech znovu vystavět,“ říká režisér Strach.

Některé snímky k přemítání o duchovních myšlenkách přímo vybízejí. I proto bývají podkladem pro specifická duchovní cvičení. Takové exercicie se pravidelně konají v kolínském klášteře, často pod vedením jezuity Jana Regnera.

DUCHOVNÍ DETEKTIVKA?

Problém však nastává, když se má vymezit, jak vypadá typický duchovní film. Lukáš Jirsa ve svém textu vysvětluje, že

na konkrétním ději a příběhu vlastně ani nemusí příliš záležet. Spíše na tom, jaké otázky otevírá. Své o tom ví třeba ekumenické poroty na filmových festivalech, jako je například právě proběhlá přehlídka v Karlových Varech.

V roce 1995 ke stoletému výročí kinematografie vydal svůj seznam nejlepších filmů i Vatikán. Mezi 45 snímků se objevily vedle filmů Andreje Tarkovského (Andrej Rublev, Oběť) či Ingmara Bergmana (Sedmá pečeť, Lesní jahody) i díla Federica Felliniho (Silnice, Osm a půl), Luchina Viscontiho (Gepard), Richarda Attenborougha (Gándhí) nebo Stevena Spielberga (Schindlerův seznam).

Křesťana může na jeho duchovní cestě posunout koneckonců i fiktivní filmová postava – a to i ta, od které by to spíše nečekal. Proč ne třeba takový detektiv Hercule Poirot, Vinnetou nebo superhrdina Iron Man?

Karel Pučelík

*Katolický týdeník 28,
9.-15. července 2019*

Kvalitní snímek nás může zdravě zneklidnit

Vzpomínám si, jak mne jezuitský kolega Petr Vacík, který se v roce 2006 vrátil ze stáže v exercičním domě v Bad Schönbrunn, poprvé pozval na exercicie do kolínského klášteře. Byl jsem kněžské nemluvně, pouhý rok od svěcení. Zdálo se mi nejprve divné spojovat filmy s duchovními cvičeními.

Tehdy jsem ještě netušil, že budu podobné kurzy sám s vervou pořádat. Postupně jsem si více uvědomil, že společnost, ve které žijeme, a mladá generace zvláště, je stále více zaměřena na obraz. Nezdídka dovede čist audiovizuální dílo lépe než slova, což využívá a zároveň utváří reklama a filmový průmysl. Kinematografie se dnes stala vlivným komunikačním prostředkem. Snad i proto byla v minulosti nezdídka zneužita jako ideologická agitace.

Vynález bratří Lumièrů doznal po více než sto dvaceti letech mnoha změn. Původně nemá lidová taškařice a pouťová atrakce se naučila mluvit a vyprávět příběhy. Postupně si vydobyla prestiž a stala se respektovaným uměleckým tvarem. Jistě, v biografích vždy převažovaly průmyslové produkty, které nemají za cíl nic víc, než diváky na dvě hodiny pobavit a vydělat přitom co nejvíc peněz. Každý rok ovšem vzniká řada snímků, které si rozhodně zaslouží naši pozornost.

FILM JAKO DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Před lety na západ od našich hranic vznikla myšlenka využít film v rámci duchovních cvičení. Ukázalo se totiž, že podobně jako imaginativně prožívaný biblický úryvek, může nás i film přimět k tomu, abychom si sáhli do nitra a připomněli si zasuté vzpomínky, které nás, aniž bychom si to uvědomovali, v našem

jednání ovlivňují. Film se tak může stát účinnou terapií – nejen pro tvůrce, pro něhož je výrazem osobní katarze, ale i pro diváka při „zpřítomňování“ toho, co zůstalo pod povrchem vědomí a upadlo do zapomnění. Není třeba dodávat, jak důležité je k tomu pečlivě vybírat filmy, jež nepostrádají duchovní přesah, ale zároveň nejsou kýčovitě doslovné. Právě v nedořečeném a zamlčeném může vnímavý divák rozpoznat sama sebe.

V rámci duchovních cvičení, v tichém ústraní a pod vedením zkušeného dopro-

vázejícího nás dobrý film může probudit z letargie, podnítit nás k hledání nové, lepší cesty, k uspořádání svého života či ke správné volbě v zásadních životních situacích. Naštěstí stále přibývá filmových děl, která jdou ještě hlouběji a která můžeme bez nadsázky nazvat duchovními. Patří k nim například tvorba Andreje Tarkovského, jehož meditativní výpravy do lidské duše jsou dnes považovány za klasická díla světové kinematografie.

FILMEM PROTI STEREOTYPŮM

A FALEŠNÝM PŘEDSTAVÁM

Hlouběji se ponořit do Božího tajemství v současnosti pomáhá také americký režisér Terrence Malick, jehož *Strom života* vyhrál v roce 2011 Zlatou palmu na

prestižní filmové přehlídce v Cannes. Jeho poetická podobenství a filmové eseje sice nejsou pro každého, ale kdo se do těchto snímků ponoří s kontemplativním naladěním, bude odměněn hlubokým duchovním zážitkem. K Malickově rukopisu patří vnitřní řeč protagonistů, jež rozmáchlým výletům kamery dodává niternost. Divák je tak mimoděk vtažen do tázání po smyslu věcí, a najde-li v sobě dost odvahy, vydá se na cestu do hlubin svého nitra, v němž přebývá Pán našich životních příběhů.

Osobně kvalitní snímky nebo jen vybrané scény využívám i v rámci katecheze pro birmovance nebo při víkendových přípravách na svátost manželství. Krátce a výstižně totiž mohou vy-

jádit to, co se jindy člověk nemotorně snaží sdělit slovy. Vhodný audiovizuální podnět nás může zdravě zneklidnit, když se zabydlíme ve svých stereotypech a falešných představách, dodá nám sílu, abychom se pravdě podívali zpřímá do očí a zbaběle neuhýbali pohledem. V některých případech nám pomáhá, abychom neuvízli v pasivním přihlížení aktuálnímu dění – a vzali věci do svých rukou. Jindy nás naopak učí odevzdat to, co křečovitě svíráme ve svých dlaních a nedokážeme to pustit, do Božích dlaní.

P. Jan Regner SJ, administrátor akademické farnosti Olomouc

*Katolický týdeník 28,
9.-15. července 2019*

Výstava Czech Nature Photo

Na Staroměstské radnici na Praze 1 je do 31. 8. možné navštívit fotografickou výstavu porotců z proběhlé soutěže Czech Nature Photo. Autoři představují vlastní pohled na fotografování přírody s nejrůznějšími motivy. Výstava obsahuje široké spektrum fotografických děl - od makro snímků přes dokumentování projektů pro ochranu přírody po fotografie zvířat z nejrůznějších koutů světa. Konkrétně se jedná o práce dvou zahraničních porotců Ami Vitale a Javiera Aznara a etablovaných českých autorů P. Bambouska, V. Šilhy a dalších. Základní vstupné činí 120 Kč, snížené 70 Kč a výstava je otevřena denně od 10 do 19 h.

red

(Ilustrační foto: Josefina Hudcová)

Autorské čtení s rozpravou v Praze-Karlíně

Pražský klub spisovatelů, Dialog na cestě a NO CČSH Praha 8-Karlín vás srdečně zvou v úterý 17. září v 18 hodin na AUTORSKÉ ČTENÍ Bohumila Ždichynce, který vám společně s Olgou Nytrovou přiblíží svoji sbírku básní „Srdce v mrakodrapu“. Následovat bude rozprava k tématu.

V zasedací místnosti NO CČSH, Vítkova 13, Praha 8 - Karlín. **Olga Nytrová**

Výstava Pád železné opony

Do 30. 11. 2019 je možné v Letohrádku královny Anny a v Královské zahradě Pražského hradu navštívit výstavu, jež je rozsáhlým svědectvím o zlomovém roce 1989, kdy padla ve střední Evropě „železná opona“.

Na sedmdesát českých a slovenských fotografů spolu s pětadvaceti autory z Polska, Maďarska, Rumunska, Bulharska a bývalé NDR se bude podílet na dramatickém příběhu konce komunismu v tzv. socialistickém bloku; tento příběh sleduje klíčové události v časové chronologii od ledna do prosince a podává autentickou výpověď o době před třiceti lety. Výstavu doprovodí dvě obrazové publikace - mezinárodní, jež je věnovaná událostem celého zlomového roku, a česko-slovenská, věnovaná tzv. sametové revoluci od 17. listopadu do konce roku 1989. Výstavu je možné navštívit denně mezi 10-18 hodinou a vstup je zdarma. **red**

Ilustrace: Tomáš Altman

**Pořady s náboženskou tematikou
ve vysílání Českého rozhlasu**

ČRo Dvojka	
Jak to vidí... Zbigniew J. Czandlik/ sestra Angelika	8.30 neděle Aktuální názory a komentáře nezávislých osobností na dění kolem nás.
ČRo Vltava	
Spirituála	8.00 neděle Prostor pro duchovní úvahy. Pořady Duchovní Evropa a Ke kořenům.
Bohoslužba	9.00 neděle Přímé přenosy bohoslužeb.
ČRo Plus	
Vertikála	8.07 neděle Magazín aktualit a diskuse s hosty, které spojuje duchovní vnímání světa.
Nedělní Hovory	22.05 neděle Rozhovor s osobností, která má zajímavý osobní i profesní život a názory.
ČRo Radio Wave	
Hergot	18.00 neděle Neortodoxní pohled na duchovní záležitosti v souvislosti s děním světským.
REGIONÁLNÍ STANICE ČRO	
Mezi nebem a zemí	9.04 sobota Magazín o víře a spiritualitě.
Šalom alejchem	19.45 neděle Magazín o židovském životě u nás i ve světě.

www.rozhlas.cz

Festival Letní Letná

Jako každý rok i letos se v Praze v Letenských sadech uskuteční úspěšný mezinárodní festival nového cirkusu a divadla Letní Letná. Akce bude probíhat od 18. 8 do 1. 9. a program bude více než pestrý. Kromě světoznámých zahraničních i českých souborů zde bude bohatý doprovodný program pro děti i dospělé v podobě workshopů, cirkusových, žongléřských a výtvarných dílen i koncertů. Více na www.letniletna.cz red

Týdeník Církve československé husitské.

Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.

Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefína Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, Milan Udržal, grafik.

Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková. Tel. redakce: 220 398 107;

e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz Tisk: Grafotechna. Distribuce a reklamace: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.

Předplatné: Mgr. Jitka Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 19. 8. 2019, 20.00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 20. 8. 2019, 17.00

Michal Hanzal – varhany

František Bílek – trubka

G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 21. 8. 2019, 17.00

CANTO CORNO E ORGANO

Věra Trojanová – varhany
Radka Kyralová – mezzosoprán
Tomáš Kyrál – lesní roh
J. S. BACH, W. A. MOZART, C. FRANCK, G. CACCINI

středa 21. 8. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

čtvrtek 22. 8. 2019, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Věra Likérová – soprán

G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

pátek 23. 8. 2019, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 23. 8. 2019, 20.00

PRAGUE STRING ORCHESTRA

Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 24. 8. 2019, 17.00

Zuzana Němečková – varhany

Petr Příbyl – viola

J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 24. 8. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 25. 8. 2019, 17.00

PRAGUE MOZART TRIO

Štefan Britvík – klarinet
Miloš Bydžovský – klarinet
Petr Němeček – fagot
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, L. van BEETHOVEN

neděle 25. 8. 2019, 20.00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.

Církev československá husitské vás zve na

90 let u Ambrože

Sbor kněze Ambrože v Hradci Králové
slaví 90 let - diecézní den

sobota 21. září 2019

- 10.30 ZAHÁJENÍ OSLAV NA NÁMĚSTÍ SVOBODY s poutí do sboru – za účasti
SMÍŠENÉHO PĚVECKÉHO SBORU SMETANA Hradec Králové
se sbormistrem Janem Jiráčkem
- 11.00 SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA s doprovodem varhanice Jiřinky Dvořákové
Marešové, carillonéra Radka Rejška a sboru Smetana Hradec Králové
* biblická škola pro děti, hry
- 12.30 JAN KAVKA, KONCERT JAZZOVÉHO KLAVÍRISTY
zahradní slavnost s občerstvením – v této době budou otevřeny
prostory celého areálu a šicí dílny AMBRA, zpřístupněna bude věž,
kde se chystá umístění budoucí koncertní zvonohry
- 14.00 PŘEDSTAVENÍ PRO DĚTI I DOSPĚLÉ SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ,
Divadlo Víti Marčíka
- 15.00 UVEDENÍ NOVÉ PUBLIKACE G. A. PROCHÁZKA – II. PATRIARCHA ČČSH
autora Martina Chadimy
* pro děti a dospělé kreativní dílny
- 15.30 SLAVNOSTNÍ ODHALENÍ RELIEFU
MISTRA JANA HUSA sochaře Milana Kuzici
- 16.00 HUDBA STARÝCH MISTRŮ – varhany, cembalo
a minizvonohra – Jaroslav Tůma
UMĚLECKÝ PŘEDNES – Marek Holý
- 17.00 ZÁVĚREČNÉ POŽEHNÁNÍ A VYSLÁNÍ
na cestu domů bratrem biskupem Pavlem

Podpořeno z Fondu rozvoje Křtí diecéze Církve československé husitské.
www.ccsghk.cz Za lepkavé zapojení hudebního nástroje děkujeme
výrobci klavírů a pianin firmě C. Bechstein Europe Hradec Králové.

90 LET
SBORU KNĚZE
AMBROŽE ČČSH
HRADEC KRÁLOVÉ

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

C. BECHSTEIN

